

Per què Santa Anna ha d'estar oberta de nit?

Dll, 27/03/2017 per Catalunya Religió

(Tomás Padrós) Perquè el projecte de l'[Hospital de Campanya](#) a la parròquia de Santa Anna tiri endavant cal un voluntariat ferm, implicat i nombrós. Les hores més difícils d'omplir són les de la nit i la matinada per raons obvies. Si la gent treballa o estudia necessita dormir. Malgrat tot és vital trobar voluntaris per la nit.

Algunes persones argumenten que no té sentit obrir a aquestes hores perquè no ve ningú. Això no és cert. Hi ha nits que s'ha atès a 7 i 8 persones en un mateix torn, amb l'avantatge de poder-les atendre millor que en hores més massificades. Només cal un parell de voluntaris. La seva presència permet que el César, que no és pròpiament voluntari (no ho oblidem) deixi passar més confiadament a aquells que s'hi presenten. Si no hi ha voluntaris, el César, amb tota lògica, tanca la reixa. Una persona sola, de nit, no pot controlar ni la pròpia integritat física ni la de tot l'espai parroquial. Per tant, calen més voluntaris.

Però encara que només vinguessin dues o fins i tot una sola persona, només per aquesta persona que se'n beneficia, ja estaria justificat mantenir obert l'espai d'acollida. No es tracta doncs d'una qüestió de quantitat sinó de qualitat.

Un servei d'urgències no tanca

I si no hi vingués ningú? Doncs bé, encara que fos així seguiria estant plenament justificat el mantenir l'espai d'acollida obert. Que l'església estigui oberta les 24 hores és un gest, un signe de la presència d'aquest Déu Pare-Mare que, en la paràbola del fill pròdig, surt cada matinada a guaitar de lluny si el fill pròdig torna. I encara que no es presenti, torna a sortir al matí següent, i al següent d'aquest, i així cada dia, sempre. L'església està oberta les 24 hores per a mostrar aquest Pare emetent que obre el seus braços sempre i en tot moment, no només en horari laboral. És expressió de l'amor incondicional de Déu, de la seva confiança i paciència infinita.

No oblidem doncs el rerefons del projecte de les 24 hores. No cal ser creient. Mantenim la parròquia oberta en favor d'aquell necessitat que s'hi pugui presentar, ho faci o no. Per això som quelcom més que una ONG, que té els seus horaris limitats d'atenció. Un Hospital de Campanya no deixa de ser, entre d'altres coses, un servei d'urgències. Imaginem que un centre d'urgències tanqués aquelles hores en que no acostuma a venir-hi ningú, si es donés el cas. Tant de bo que no s'hi presentés ningú. Seria una notícia excel·lent. Però tot i així caldria mantenir el servei obert per si de cas. Dèiem que no som una ONG. Bé, tampoc som un servei d'urgències. No cobrem pel que fem. Ni tothom qui entra ha d'estar ensorrat. El nostre servei, el que oferim, és a nosaltres mateixos i, si som creients, a un Déu amor que és el que ens dona la força per fer-ho.

No fer res

Estem massa acostumats a valorar les coses pels seus resultats aparents. Creiem que només té valor ser voluntari si fem coses. És una visió una mica materialista, empresarial, de rendiments i beneficis. És possible que en un torn de nit passem tres hores sols. Bé. Això és el Cum Laude del voluntariat. No estem per tocar i quantificar resultats gratificants, estem per si se'ns necessita, simplement disponibles, pel que pugui ser. Això és voluntariat en estat pur, que no espera res a canvi. Bogeria solidària gratuïta.

També, a vegades ens incomoda estar sols tres hores seguides, com si fos una pèrdua de temps. Què podem fer? Doncs podem pregar, o meditar, segons el cas. Ens estem posant en el lloc del Pare (real o imaginari segons la fe de cadascú), que guaita de lluny sense pretendre resultats instantanis. Podem donar gràcies a Déu, si volem o podem, pel privilegi de ser convidats a compartir amb ell la seva disponibilitat, la seva entrega, i fer present el seu Regne. Podem demanar l'Esperit Sant. I, si de sobte ens arriba algú, de ben segur que amb aquesta sobredosi d'Esperit Sant el podrem atendre de la millor manera.

Donem hores de son

El nombre de voluntaris que participen en el projecte de Santa Anna és d'unes 140 persones. Cal mantenir la crida a nous voluntaris, especialment homes, en els nostres ambients, fent entendre la grandesa del projecte i molt particularment del voluntariat nocturn. Si la gent es posa d'acord es podrien fer parelles i organitzar-se de manera que només toqués un torn al mes. Això és assumible, encara que es treballi el dia següent, perquè només són 3 hores d'una nit al mes. Crec que és una experiència per la que hauria de passar tothom, de la mateixa manera que cal l'experiència d'un torn en hores punta del matí o de la tarda. Evidentment el millor torn de la nit és el primer, de 22:00 a 1:00 i el pitjor el de 1:00 a 4:00. Aquest pot ser més assumible pels recent jubilats, encara prou joves i amb disponibilitat horària més lliure de cara al matí següent. De 4:00 a 7:00 implica matinar moltíssim però trenca menys la nit.

Cal recordar la ofrena de la viuda pobra que, en paraules admiratives de Jesús, no va donar del que li sobrava, sinó del que necessitava. Això és solidaritat. Tots necessitem les nostres hores de son, no ens en sobren. Donem-les i donem-nos amb elles. Tampoc ho tenim tan malament. Només es tracta de fer aquest sacrifici, al menys, un cop al mes. Ànims i marquem la diferència.

Tomás Padrós és coordinador dels voluntaris de la nit de l'[Hospital de](#)

[campanya](#)"